

מסורת הש"ס

(א) מקלות פ"י משנה ה'
(ב) ז"ל ר' יהודה אמר ק'
לחם כחמשה (ג) [פסחים
ס"ה, ד] (ד) [למקדן קמ"ג]
(ה) [ז"ל האבר], (ו) [לשיל
ס"ה, ו] (ז) [הוא שם חכם וא'
פ"י כחם בל"י שום הכרת
חכם, רש"י בשם הלכות
טולס [הלכות טולס כ"י
הגני, כחם], (ח) [למקדן
ט"ו, ט] (דף עד, א') [ז"ל
המקדן, ס' ז"ל חתך,
(ז) ר"ה דכסא ועין ד"ה
שניה כמו שהיא לפנינו,
(ח) [ועין ב"ה"ש שער
דליות הסתירה של כלים לא
חישון בחוליה כלל והביא
ר"ה חתום חתום]

מוסף רש"י

כמאן דמפרתי דמי.
מסודים [ב"ה, ב] ולא
היו חסידים ולא חכם
בית הספרים מיקרי
פסחים ס"ה, א' מטמאה
במקדשן, כמאן דמי
של מקדשן, ה"ל ודמיו
כמאן, חתך מן העובר
שבמעייה, והנה המעייה
מטה, מותר באכילה.
בשמיטה, דלית גמלא
מל כהנה תכלי, ועי'
ס"ה, מן החול וכן
הכליות, של ע"ה עמה,
אסור באכילה, ואפי'
שניה כהנה לא הותר
בשמיטה, להי נקט טמא
ובלית משום דל' מדי
דמיטרא הוא [שם, כ"ד,
ס"ה ס"ה, ד'ס"ח ס"ה]

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עג.

עין משפט
נר מצוה

ס"ה א מ"י פ"ג מה'
מקלות ה"ל ה'
[שם, ע"י י"ד סו' ד'
פסחים ע'ו]
ס"ו ב מ"י פ"ו מה'
טמאה חולין הלכה
ד'
ס"ז ג מ"י פ"ג מהלכות
במות הטמאה הלכה
ז':

שיטה מקובצת

[א] כלומר דין הוא
שחמורו מפי שריא
נפח: [ב] ואין שחיטתו
מפלת לו והוא הבמה
מגע בבלה ומשום זכר כך
מציא כחור ברש"י כח"י:
[ג] לא לפרש דעולא
דחבא: [ד] תימא דלא משני
הכי בחמור והרובט, ז"כ
ע"י חס' מנחות דף כ"ד
ע"ב: [ה] ואפי' חמור
טמא דפרץ טמאה כז"ל:

רבינו גרשום

דחתן כל ידות הכלים שהן
ארוכות, וטמא: אפי'
תימא רבנן חייבין אוכלין
כו' כלומר ודמי האבר
כמי שנגע לעובר: כשלמא
לעולא היינו דקתני חתכה,
בשלמא לעולא דלא נמק'
חייבין [אמרינן דרובין
אוכלין כמ' דלא מפרתי]
[דפסחים] דמי היינו דקתני
שחט את אפן ואח"כ
חתכה דקדשין לאו
בחתכה דמי: אלא לרבינא
דאמר חייבין אוכלין כמאן
דמיטרו דמי, ודמי בחתוך
מא' ואח"כ חתכה והא'
שקרא בחתוך דמי:
אפי' דתנא וישא חתכה
ואח"כ שחט את אפן
דקא חתכה משה' טהור
הבשר דלא מטמא מחיים
תנא סיפא נמי חתכה
ולעולם אפי' דלא חתכה
כמאן דחתך דמי: ואת
האבר המדולדל, כלומר
שנתקן טמא אבר ומעורה
במקצת ושחט הבמה
טהור את האבר עמה:
ונתיר את העובר, אבר של
עובר: כמחלוקת ר"מ ורבנן
במחלוקת ר"מ ורבנן
בשחט את אפן ואח"כ
חתכה הבשר מגע נבלה
דשחיטה עושה ניפול ואין
כלול השחיטה עמה ורבנן
כברי אין שחיטה עושה
ניפול וכלול השחיטה
עמה ואין נבלה אלא
טהרה שחטתו והבשר
שנוגע באבר מגע טהרה
שחטתו ואין מטמא אלא
במקדשין: כך מחלוקת
באכירין אבר של בהמה
המדולדל דר"מ סבר
אין כלול שחיטה עמה
ורבנן ורבנן סברי
כלול שחיטה עמה ולא הוי
נבלה אלא חשבו טהרה
שחטתו: אבל באבר
דבהמה דברי הכל שחיטה
עושה ניפול, ואין כלול
שחיטה עמה והוי נבלה:
דחייא אית ליה תקנתא,
האבר בשחיטתו למע'
אפן קודם שחיטה אבל
אבר המדולדל בהמה
לית ליה תקנתא בחזרה:

כחפור דמי. והרי נוגעין זה בזה: **עד מקום מדי.** שהוא עמיד
לקיים ומה שעתיד לקץ אין צריך טבילה דכחפור דמי: **חבורי אוכלין.**
שהן רכין אינו חשבי חבור וכמאן דמפרתי דמי, ודאמרין בעלמא
(פסחים דף ס"ה) לרבינא חבורי אוכלין כמאן דמפרתי דמי מהכא
נפקא: **בשלמא לעולא.** דלמחר טעמא
משום פרישה הוא: היינו דקתני. ממני
חמור דלי לא חתכו אין טמא משום
דמגע סמרים הוא: אידי דסנא
רישא חסרו. ואחר כך שחט את אמו
הבשר טהור דקדוק חמור קודם
שחיטה דמשעה ששחטה ונרצית
לעומת אוכלין לא נגע הא לא חתכו
טמא: **תנא סיפא חסרו.** וכלל חמור
נמי טמא העובר: **מי מטמא.** דקתני
זה מותר מגע: **מטמאה במקדשין.**
מדרבנן: אמרו לו **הרבה מלגה כו'.**
ואם האבר המדולדל כה. כשום בהמה
שנתקן ממנה אבר ומעורה וטמא במקדש
דלמחר' כהעור והרובט [למקדן דף קס':]
האבר המדולדל כהמה ונשחטה
מטמאה טומאת אוכלין ולא טומאת
נבלות מדקתני הוכשרו דמיה וא'
נבלה מאי הכשר איכא למימר ואפי'
שאסורין באכילה דקתני לקמן [ע"ב]
בשמיטה להביא האבר והבשר
המדולדל: **דבר שנוסף.** כלומר דין
הוא שמתברר אשה גופה: **במחלוקת.**
באבר דעובדין: **כך מחלוקת באבר.**
המדולדל כהמה דלרבי מאיר אין
שחיטתו מטהרתו ולרבנן שחיטתו
מטהרתו: **עושה ניפול.** כשעת שחיטה
הרי הוא כפול ממנה ואין שחיטתו
מועלת לו, ומושם לישנא דקרא
דליפין לקמן] מיתה עושה ניפול נקט
לה: **גמר נפילה:** **אליבא**
דרבנן. דבאבר דעובר מטהרי ובאבר
המדולדל כה מהמאין: **במורס.** כדלמחר
ר' יוחנן צריש פירקין [לעיל דף ס"ה]:
אבר עגמו מותר באכילה אם החזיר:
בשלמא

בחתוך דמי כמאן כרבי מאיר דתנן **א"ב ל ידות**
הכלים שהן ארוכות ועתיד לקצצן מטביל עד
מקום מדי (דברי ר"מ וחכמים אומרים) עד
שיטביל את כולו אפילו תימא רבנן **החבורי**
אוכלין כמאן דמפרתי דמי ונגעין בהדרי
בשלמא לעולא היינו דקתני חתכה אלא
לרבינא מאי חתכה אידי דתנא רישא חתכה
תנא נמי סיפא חתכה: וחכמים אומרים מגע
טרפה שחוטת: טרפה שחוטת מי מטמא אין
כדאבדו דשמואל **דאמר אבדו דשמואל**
טרפה שחוטת מטמאה במקדשין: מה
מצינו בטרפה ששחיטתה מטהרתה אף
שחיטת בהמה טהור את **העובר:** תניא
אמר להן רבי מאיר וכי מי טהירו לאבר זה
מידי נבלה שחיטת אמו א"כ תתירנו באכילה
אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה ויותר
מגופה שהרי שנינו "חותך מן העובר
שבמעייה מותר באכילה מן החול וכן
הכליות אסור באכילה מאי קאמר אמר רבא
ואמרי לה **"כדי חסורי מחסרה והכי קתני**
אמר להן ר' מאיר וכי מי טהירו לאבר זה מידי
נבלה שחיטת אמו אם כן תתירנו באכילה
אמרו לו טרפה תוכיח ששחיטתה מטהרתה
מידי נבלה ואינה מתירתה באכילה אמר
להן לא אם מיהרה שחיטת טרפה אותה
דבר שהיא גופה טהור את האבר דבר
שאינו גופה אמרו לו הרבה מצלת על שאינו
גופה ויותר מגופה שהרי שנינו חותך מן
העובר שבמעייה מותר באכילה מן החול
וכן הכליות אסור באכילה תניא נמי הכי
אמר להן רבי מאיר וכי מי טהירו לאבר זה
מידי נבלה אמרו לו שחיטת אמו א"כ תתירנו באכילה אמרו לו טרפה תוכיח
ששחיטתה מטהרתה מידי נבלה ואינה מתירתה באכילה אמר להן לא אם
מיהרה שחיטת טרפה אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה טהור את
העובר שאינו גופה אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה ויותר מגופה שהרי
שנינו חותך מן העובר שבמעייה מותר באכילה מן החול וכן הכליות אסור
באכילה אמר רשב"ל במחלוקת בעובדין כך מחלוקת באכירין ורבי יוחנן אמר
מחלוקת באבר דעובר אבל באבר דבהמה דברי הכל שחיטה עושה ניפול א"ר
יוסי בר' חנינא מ"ה דר' יוחנן אליבא דרבנן האי אית ליה תקנתא בחזרה והא
לית ליה תקנתא בחזרה מיתיבי אמר להם ר' מאיר לא אם מיהרה שחיטת טרפה
אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה טהור את העובר דבר שאינו גופה
בשלמא

ואפילו הוא יותר משלשה על שלשה אפילו הכי טהור מן המדרס כיון דלא חזיא למלכא ראשונה
לג' אצבעות אכל התם איירי כשאין עליה מדרס אלא טומאת מגע בלבד וקריעה אחי לנעול ומו לא פשה עליה מידי ואין נראה שום
סברא לחלק דמ"מ כיון דיש בה שלש על שלש שחט שחט טומאה לא פקע מייח טומאת מגע ומה שהביא שם בקונטרס ר"ה דאפי'
דלית בו שיעור טומאה מ"מ בטלה ע"י קריעה דומיא דל' חסר דשחיטתו מטהרתו ושכרין מקבלין טומאה דלמחר באלו טרפות [לעיל
דף נ"ה] הן וקרקרוהיין ואין זו שום ראייה דהתם איירי כשיחיד השברים אח"כ אכל בלא יחוד לא כמו שמפרש שם ויש מפרשים דלית שם
כלי עליה ובשקדקעה כיון דלאו שם כלי מינה טהור לגמרי אכל הכא איירי בחתיכת נגד ולא טהרה ממגע מדרס אפי' שחט מן המדרס
ועוד נראה לי דמיידי כשקדקעה כהמה מקומות עד שלא ישר בכל אחד רוחש שלש ולהכי קאמר דטהרה לגמרי דאפי' שכל הקריעות
מתבררות בסופן לא חייבו הוא כיון דכל קדקע וקדקע נקדע עד רוב הטלית והוי כלילי נגמר כל קדקע וקדקע עד סופו וכוון שלש שיר
בטלית כחיות מיעוט שלל נקדע כדי מעפות פ"י סודר כדאמרין התם דלי נשאר כדי מעפות היא טמא מדרבנן כדלמחר בפרק דס'
חטאת [ומהם דף נ"ה]: **במטביל** עד מקום מדי. ואם תאמר ואיך ליהוי חלצה דהוי מיעוט המקפיד דמיעוטו המקפיד חוץ בכלים
כמו בלדס כדמשמע במסכת מקואות (פ"ט מ"ו) ויש לומר דאיירי בידות הכלים העשויין ענין חוליות כמותן שלשלוט של ברחל העשויין
בטבעות ואין דקתני נמי סיפא במסכת מקואות (פ"ט מ"ה) שלשלת דלי גדול ארבעה טפחים ושל קטן עשרה טפחים ומעטל עד מקום
מדי ר' ערפא אמר על שיעוט כל הטבעות מכלל דת"ק לא צוה כל הטבעות מיידי נמי כיון דליתיה טבעת עמה עמה כחוליות
מטבעות קטנות וליכא חלצה: **חבורי אוכלים** כמאן דמפרתי דמי. ד[תימא] דלא משני הכי כהעור והרובט [למקדן דף קס':] גבי
חשכ עזי ואח"כ חמור טמא יו ופרץ טומאת בית הספרים הוא ודמיון להעמיד כ"י מאיר וי"ל דלא אמרינן כמאן דמפרתי דמי אלא
היכא דעומד ליקץ כמו הכא דאבר אסור והשאר מותר וכן בסוף כ"ד לזיל [פסחים דף ס"ה]. גבי אבר שילא מקלח דמה שילא אסור ומה
שפנים מותר אכל גבי אבר מן החי דהכל אסור ואין עומד ליתקן לא אמרינן כמאן דמפרתי דמי:

מאי

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones